

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína, soudkyně Mgr. Lenky Krupičkové a soudce Mgr. Lukáše Pišvejce v právní věci žalobkyně: **VSJ mechanizace s.r.o.**, se sídlem Nový dvůr 699, Postřelmov, zastoupená JUDr. Romanem Andělem, advokátem se sídlem Šafaříkova 453/5, Praha 2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 15. 1. 2025, č. j. 65 Af 27/2023-62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro Olomoucký kraj (dále jen „správce daně“) zahájil dne 24. 8. 2020 u žalobkyně kontrolu daně z příjmu právnických osob (dále jen „DPPO“) za zdaňovací období roku 2018, a to v rozsahu omezeném na plnění přijatá od společnosti Approved Invest, s.r.o., vymazané z obchodního rejstříku dne 12. 8. 2024 (dále jen „dodavatelka“).

[2] Při daňové kontrole zjistil, že žalobkyně přijala od dodavatelky různá plnění (zejména zemní práce a povrchové úpravy, pronájem strojů, dodání panelů na stavby, pneumatik, náhradních dílů, drticích desek). Žalobkyně poté náklady vynaložené na daná plnění uplatnila jako náklady na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. Správce daně však na základě kontrolních zjištění dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala fakticitu deklarovaných plnění. Konkrétně nepředložila takové důkazní prostředky, jimiž by odstranila pochybnosti správce daně, že se daná plnění vůbec uskutečnila, resp. že k jejich přijetí došlo tak, jak žalobkyně deklarovala, tj. v daném rozsahu, čase a deklarovaným způsobem.

[3] Správce daně shrnul závěry daňové kontroly ve zprávě o daňové kontrole ze dne 3. 3. 2022, č. j. 5429/22/3110-60562-802623 (dále jen „zpráva“). Na jejím základě žalobkyni podle § 143 odst. 1 a 3 daňového řádu ve spojení s § 147 téhož zákona doměřil dodatečným platebním výměrem ze dne 4. 3. 2022, č. j. 372970/22/3110-50523-802628, DPPO za zdaňovací období roku 2018, a to ve výši 1 263 120 Kč. Současně jí stanovil penále ve výši 252 624 Kč.

[4] Žalobkyně se proti danému výměru bránila odvoláním, o němž rozhodl žalovaný dne 10. 8. 2023 rozhodnutím pod č. j. 27194/23/5200-11432-713229, tak, že podle § 116 odst. 1 písm. a) daňového řádu daný výměr částečně změnil a ve zbytku jej potvrdil. Žalovaný uvedl, že výpověď jednoho ze svědků je relevantní, avšak z časových důvodů ji nelze provést – to však nelze žalobkyni klást k tíži, a proto není možné fakticitu dílčího nákladu zpochybnit. Žalovaný proto základ daně o částku ve výši 503 000 Kč snížil. Ve zbylém rozsahu odvolání žalobkyně zamítl a napadené rozhodnutí správce daně potvrdil.

[5] Žalobkyně podala proti danému rozhodnutí žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě –pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) napadeným rozsudkem zamítl. Podle jeho odůvodnění žalobkyně v žalobě uvedla toliko námitky, které uplatnila již v odvolání. Při jejich posouzení dospěl mimo jiné k závěru, že žalobkyně sice na výzvu správce daně předložila primární doklady, čímž unesla své prvotní důkazní břemeno dle § 92 odst. 3 daňového řádu; následně však nerozptýlila pochybnosti, které správce daně nabyt o věrohodnosti, průkaznosti, správnosti a úplnosti daných dokladů ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. Krajský soud ve vztahu ke konkrétním námitkám souvisejícím se zjišťováním skutkového stavu a rozložením důkazního břemene odkázal na konkrétní části rozhodnutí žalovaného, s nimiž se ztotožnil.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu, který obsahově odpovídá ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[7] Stěžovatelka spatřuje nezákonnost napadeného rozsudku v „*nesprávném posouzení právní otázky soudem a v chybném vyhodnocení všech důkazů.*“ Krajský soud rovněž „*nezohlednil specifické skutečnosti při zemních pracích, při pohybu v těžkém terénu atd. Nerozlišil, že evidence skladu, dodací lhůty, plánování dodávek atd. je rozdílná v autoservisu,*

pokračování

na klinice a u korporace, která ve své hospodářské činnosti provozuje nejtěžší mechanizaci a strojní zařízení pro výkopové práce, pro terénní úpravy atd.“ Stěžovatelka dále poukazuje na to, že její činnost spočívá ve výkopových pracích v těžkém terénu, s čímž souvisí „vzniklé závady na strojích, větší spotřeba pneumatik, spotřeba panelů, vzdělání dělníků a strojníků.“ Stěžovatelka pracuje i za nepříznivého počasí. Proto po ní nelze „spravedlivě žádat, aby její zaměstnanci věděli, s jakým bagrem bagrují, kdo je dodavatelem náhradních dílů, kdo je dodavatelem pneumatik nebo starších panelů.“ Svědecké výpovědi jejích zaměstnanců proto nemohou být v tomto směru relevantní. Stěžovatelka prokázala, že pracovala na velkých akcích, přičemž neměla k dispozici techniku, kterou by pro splnění zakázky použila, proto zvolila cestu zápůjček. Z těchto důvodů stěžovatelka nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že neprokázala fakticitu předmětných nákladů.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na to, že se kasační námitky v podstatě shodují s těmi, které stěžovatelka uplatnila v předchozích řízeních. Proto odkázal na svá vyjádření z těchto řízení i obsah napadeného rozsudku a zdejšímu soudu navrhl, aby kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté posoudil důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Zdejší soud v první řadě upozorňuje, že kasační stížnost svou kvalitou ani vzdáleně neodpovídá standardu, jehož by podání adresovaná Nejvyššímu správnímu soudu měla dosahovat. Kasační stížnost je velmi těžko uchopitelná, obsažená argumentace je značně nepřehledná a kostrbatá a podstatná část tvrzení se zcela míjí s důvody, na nichž krajský soud napadený rozsudek založil. Předmětná kasační stížnost se pohybuje na samé hranici projednatelnosti, přesto není jako celek nepřípustná, neboť obsahuje alespoň zárodek kasačních bodů. Nejvyšší správní soud však v tomto směru předesílá, že kvalita kasační stížnosti předurčuje obsah rozhodnutí soudu. Míra precizace kasačních bodů do značné míry ovlivňuje to, jaké soudní ochrany se stěžovateli dostane. Čím více je námitka nekonkrétní, tím obecněji k ní správní soud může přistoupit a posuzovat ji, neboť není naprosto namístě, aby za stěžovatele domýšlel argumenty, které kasační stížnost podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným arbitrem sporu, ale přebíral by funkci advokáta stěžovatele (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS). Touto optikou hodnotil Nejvyšší správní soud jednotlivé kasační námitky v projednávané věci.

[12] Stěžovatelka má v první řadě za to, že krajský soud „chybně vyhodnotil všechny důkazy.“ Následně specifikuje pouze, že její zaměstnanci nemohou znát veškeré aspekty její činnosti, které s jejich bezprostřední prací nesouvisí. Nejvyšší správní soud k tomuto

tvrzení poukazuje na obsah odst. 23 napadeného rozsudku, v němž krajský soud jednoznačně uvedl, že stěžovatelka „*nesla odpovědnost za prokázání pravdivosti, průkaznosti a věcné souvislosti uplatněných výdajů, a to nejen na základě účetních dokladů. Pakliže o jejich věrohodnosti vznikly správci daně důvodné pochybnosti, bylo na místě prokázat jejich fakticitu a daňovou uznatelnost jinými důkazními prostředky.*“ Stěžovatelka nebyla povinna prokázat svá tvrzení výhradně svědeckými výpověďmi svých zaměstnanců; mohla k tomu zvolit jakýkoli důkazní prostředek, neboť jeho volba je plně v její dispozici. Pokud jím však stěžovatelka svá tvrzení neprokázala, nelze tuto skutečnost přičítat orgánům veřejné moci, neboť je to právě stěžovatelka, kterou tíží důkazní břemeno a která jej neunesla (k této otázce srov. obsáhlé odůvodnění krajského soudu v odst. 19 a násl. napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud doplňuje, že smyslem soudního přezkumu není opakovat již jednou vyřčené, proto kasační soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku, s jehož závěry se v tomto směru zcela ztotožňuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25, odst. [14]).

[13] Dále stěžovatelka krajskému soudu vytýká, že nereflektoval specifické skutkové okolnosti jejího případu. Kasační soud však podotýká, že stěžovatelka nijak netvrdí, jak podle ní měl krajský soud tvrzené specifické okolnosti zohlednit, jaký mají mít na posouzení věci vliv a jak se tento tvrzený nesprávný postup odrazil v jejích veřejných subjektivních právech. I v této otázce lze zcela odkázat na výše uvedené závěry napadeného rozsudku, neboť bylo na stěžovatelce, aby prokázala veškeré skutečnosti, které jsou pro hodnocení jejího případu relevantní.

[14] Stěžovatelka rovněž tvrdí, že fakticitu předmětných nákladů prokázala a že krajský soud danou otázku posoudil nesprávně. Dané obecné tvrzení však nijak dále nekonkretizuje a nevztahuje k odůvodnění napadeného rozsudku; není proto zřejmé, co konkrétně krajskému soudu vytýká. Pro posouzení takové námitky je třeba připomenout, že stěžovatel je v kasační stížnosti povinen „*cíleně reagovat na rozhodnutí krajského soudu a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě jeho argumentaci,*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2023, č. j. 3 Afs 231/2022-46, odst. [16]). Pokud se stěžovatel omezí na tzv. prostý nesouhlas s názorem krajského soudu, aniž by s ním věcně polemizoval, nedostojí tím své povinnosti „*v kasační stížnosti vylíčit, jakých konkrétních nesprávných úvah, hodnocení, či závěrů se měl městský [krajský] soud dopustit, jakož i ozřejmit svůj právní náhled na to, v čem je tato nesprávnost spatřována [...]. Obsah kasační stížnosti tak v této části nesplňuje pro svoji nekonkrétnost výše uvedené požadavky; v tomto případě se proto nejedná o kasační námitku ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s.,*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2023, č. j. 3 As 58/2021-40, odst. [16]). Jelikož stěžovatelka v tomto případě setrvala u prostého nesouhlasu s právním hodnocením krajského soudu, aniž by s ním věcně polemizovala, je daná námitka ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nekvalifikovaná.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

pokračování

[16] O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, kasační soud proto žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 5. prosince 2025

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu